I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIV. Ч. 124. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛИПНЯ, 1967 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 7, 1967 No. 124. VOL. LXXIV.

ОСТАННІ ВІСТІ

Четвер, 6-го липня, 1967

В АМЕРИЦІ

НАЦІОНАЛЬНА ҐВАРДІЯ І ПОЛІЦІЯ СТЕЙТУ ВІСКАНСИН ЗАМКНУЛА доступ до місцевого Женевського озера після того, як на його берегах три ночі запорядком „шаліли" підростки, влаштовуючи бешкети і бучі. Триста неспокійних юнаків і юначок заарештовано.

ТЕКСАСЬКА ПОЛІЦІЯ („РЕНДЖЕРС") БУЦІМ-ТО ПОТУРБУВАЛА фармерських робітників під час страйку в долині Ріо Ґранде — обвинувачує представник Американської Федерації Праці — Конґресу Індустріяльних Організацій. Представник Федерації В. Ф. Кірчер в телевізійно - радієвому інтерв'ю у Вашинґтоні обвинувачував, що „ренджери" виразно стали по боці фармерів, що вирощують кавуни, та намагалися „брутально здавити страйк" робітників. Тексаські власті заперечують обвинувачення.

ДЗВІН ВОЛІ ДЗВОНИВ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ під час святкувань Дня Незалежности. В тому самому часі яких сто осіб відбули демонстраційний похід до Залі Незалежности, протестуючи проти американської участи у визвольній війні проти комуністичної аґресії у В'єтнамі.

У ПАРЛЯМЕНТАРНИХ ВИБОРАХ В МЕХІКО ВИГРАЛА знову т. зв. Інституційна революційна партія, яка має майже монопольну владу в Мехіко від тамошньої революції в 1910 році. Щойно в 1963 році прийнято там закон, що признає партіям, які програли вибори, деяку частину мандатів, відповідно до отриманих голосів. Таким чином створено можливість висловлювання в парляментарних дебатах різних думок.

ТАК ЗВАНА ПАТРІОТИЧНА ПАРТІЯ В СТЕЙТІ КЕНЗАС ПРИЗНАЧИЛА колишнього губернатора Джорджа Воллеса на кандидата у президентських виборах 1968 року, а на кандидата на віце - президента призначила 37-літнього мільйонера - фабриката з Каліфорії, Вільяма Пенна Патріка. Патріотична партія в Кензасі нараховує 3.000 членів, а на триденній її конференції з початком цього місяця було 300 осіб. Припускають, що сепаратна кандидатура Джорджа Воллеса може тільки пошкодити дещо Демократичній партії.

БРАЗИЛІЯ СПРОТИВИЛАСЯ на Женевській конференції роззброєння первісному текстові договору проти поширення атомової зброї, що його виготовлено в совєтсько-американських нарадах. Бразилія вимагає або права неатомових держав переводити атомові експерименти для мирових цілей, або створення міжнародної організації, яка мала б монопольне право продукувати ядровий матеріял. Бразилія є проти того, щоб створювати дві категорії держав — упривілейованих, першорядних, і неупривілейованих, другої кляси.

У СВІТІ

КОМУНІСТИЧНА ПІВНІЧНА КОРЕЯ НАСИЧУЄ вільну Південну Корею своїми вишколеними аґентами-терористами, щоб розпочати в Південній Кореї революційно-повстанський комуністичний рух за зразком Південного В'єтнаму. Однак населення Південної Кореї ставиться вороже до таких комуністичних аґентів, які ніби прибувають з Північної Кореї до своїх кревних. Був навіть випадок, коли дружина видала владі свого чоловіка, комуністичного аґента з Північної Кореї. В минулому році вбито у Південній Кореї 107 комуністичних терористів, а до червня ц.р. вже 143-ох.

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ КОМУНІКАТ ПОВІДОМИВ, що у вівторок 4-го липня протилетунська ізраїльська артилерія збила один єгипетський літак совєтського типу МІГ-19 над затокою Суезу, за 35 миль на південь від міста Суезу. Єгипетський уряд заперечив ту вістку.

БРИТІЙСЬКА ПАЛАТА ГРОМАД ПРИЙНЯЛА 4-го липня ц.р. закон, який касує дотеперішні в'язничні кари супроти дорослих гомосексуалістів, які діють приватно і за обопільною згодою. Католицька, Англіканська й Методистська Церкви підтримали цю реформу. Все ж, ця справа була настільки контроверсійною, що перед голосуванням більшість послів вийшла із залі. З-посеред 630 членів палати громад залишились на залі тільки 113, з яких 99 голосували „за".

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ЗГОЛОСИЛА вперше офіційну просьбу до Бразилії, щоб там арештовано й видано Німеччині колишнього заступника Гітлера, Мартіна Бормана. Борман знаходився в Берліні в останніх днях його облоги, але зник відтіль і до цього часу нема доказів, що він згинув. Час до часу появлялись вістки, що він скривається в одній із південно-американських країн. Недавній арешт в північній Бразилії одного німця відновив вістки, що оце знайшли Мартіна Бормана, але насправді це був Детлей Зонненбурґ, розшукуваний міжнародною поліцією злодій.

РЕЧНИК ПІВДЕННО-В'ЄТНАМСЬКОГО ГЕНЕРАЛА ДУОНҐА ВАН МІНЯ ЗВЕРНУВСЯ до американської амбасади в Сайґоні із запитом, як амбасада ставиться до проблеми повороту названого генерала з політичної еміґрації в Таї (Сіямі) і його кандидатури на президента Південного В'єтаму і як амбасада поставилась би до демонстрацій у користь повороту того генерала. В американській амбасаді відповіли йому, що ЗДА не втручаються до президентських виборів, бажаючи тільки, щоб ті вибори були чистими, і тому не заперечує нікому права кандидувати, але є рішуче проти будь-яких демонстрацій, які послабили б політичну стабільність і протикомуністичну воєнну здатність країни.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ СХОПЛЕНО Й ВИВЕЗЕНО 14-ох південно-корейських студентів. Ця справа наробила великого шуму в німецькій пресі і вона має знайти відгук в парляменті. Уряд Західньої Німеччини зголосив рішучий протест на руки південно-корейського амбасадора проти того, що спеціяльно для тієї цілі прислані з Південної Кореї аґенти схопили тих студентів. Схоплені студенти — це, мабуть, або комуністи або політичні противники теперішнього режиму в Південній Кореї. Їх перевезли до Сеулу „для переслухання".

ЙОРДАНІЯ ПОСТАВИЛАСЬ ПРИХИЛЬНО до заклику ізраїльського уряду, щоб арабські втікачі, які втекли до Йорданії з окупованих Ізраїлем йорданських земель між 5-им червня і 4-им липня, вернулися до своїх осель до 10-го серпня ц.р. Йорданія, спершу назвала той заклик Ізраїлю „пропаґандою", але змінила становище у зв'язку з своєю господарською скрутою,

ГОРДИЙ ДІДУСЬО

Президент Линдон Б. Джансон, з міною, яка пристала на дідуся тримає на колінах свого першого вука, Патрика Линдона Нуґента, на своїй ранчі поблизу Джансон Сіті в Кенсасі.

МекНамара в дорозі до В'єтнаму, поінформував про ощадності

Вашинґтон. — Секретар оборони Роберт С. МекНамара відлетів у середу, 5-го червня, до В'єтнаму на наради з головним командантом американських збройних сил на тому терені ген. Віліямом Вестморлендом та на загальну перевірку теперішньої воєнної ситуації. Перед своїм відлетом МекНамара відбув пресову конференцію, на якій виявив, що очолюваний ним департамент оборони заощадив у бюджетовому році, який закінчився 30-го червня ц. р., майже один більйон долярів, а впродовж дальших двох років сподівається заощадити разом 1,504 більйони долярів. Ощадність досягнено головно у видатках на різні військові замовлення, не зменшуючи ані їхньої кількости ані якости. У В'єтнамі секретар оборони затримається кілька днів, головно для перевірки потреб на пропоноване ген. Вестморлендом нове збільшення сили американських військ на 70,000 вояків до половини наступного року, що вимагало б уже частинної мобілізації резерв. Це вже дев'ята з черги поїздка Роберта МекНамари до В'єтнаму від часу, як він був найменований секретарем оборони понад шість років тому.

Сенатор Проксмаєр проти підвишки податків

Вашинґтон. — Сенатор Віліям Проксмаєр, демократ з Вискансину, що є головою спільної сенатсько-палатної економічної комісії, заявив 5-го липня, що він не бачить жадних пекучих потреб на безпосереднє збільшення податків. Свою заяву склав сенатор Проксмаєр у результаті коротких переслухань про стан економії минулого тижня. Проте, цією своєю заявою він не виключив можливостей збільшення податків. Цілком навпаки. Стверджуючи,що не має потреби на безпосереднє збільшення податків, він рівночасно додав, що „ми мусимо втримати сухим порох в наших порохівницях" та бути приготованими на швидку акцію в потребі, зокрема з уваги на можливість збільшення оборонних видатків на дальших 5 більйонів долярів та висилки дальших 100,000 вояків до Вєтнаму.

● **Британська адміністрація** в морсько-летунській базі Адену на південному розі Арабського півострова поручила жінкам і дітям британських службовиків мерщій виїхати з Адену. Це стосується коло 700 осіб. Так само американський генеральний консуль поручив коло 20-ом родинам консулярних службовиків виїхати з уваги на тамошній арабський терор.

ПОШТМАЙСТЕР ДЖЕРЗІ СИТІ НА ВІДВІДИНАХ У „СВОБОДІ"

В середу, 5-го липня, в-во „Свобода" відвідав новий поштмайстер Джерзі Ситі, п. Віліям В. Гефферман, в товаристві поштового репрезентанта для публічних зв'язків п. Лусієна Дерайса. В. Гефферман має вже довгу, бо 46-літню кор'єру поштової служби. Довгі роки він був асистентом поштмайстра й тепер найменований поштмайстром. Він з великими симпатіями відноситься до сусідньої від головного поштового уряду „Свободи", з висилкою якої має до діла від багатьох - багатьох років та часто приділює особисту увагу усім рекламаціям, що їх передає йому адміністрація „Свободи" від своїх читачів. Причиною його добросусідських відвідин було бажання поробити всі можливі заходи, щоб виключити будь-які недомагання в поштовій доставі „Свободи" її читачам. На фото (зліва): поштмайстер В. В. Гефферман, адміністраторка „Свободи" пані Люба Лапичак та п. Лусієн Дерайс.

В ОН ПРОБУЮТЬ ЗНАЙТИ ЩЕ ЯКИЙСЬ ВИХІД У СПРАВІ СЕРЕДНЬОГО СХОДУ

Об'єднані Нації. — На Ґенеральній Асамблеї Об'єднаних Націй виступив в середу 5 липня ц. р. шведський амбасадор Сверкер С. Астром, який апелював до Асамблеї, щоб вона таки прийняла якусь сутню постанову у справі Середнього Сходу та не закрилась, виявивши свою повну безсильність. Сам він запропонував, щоби прийняти резолюцію про конечність збереження воєнного перемир'я та про уповноважнення генерального секретаря ОН вислати на Середній Схід свого представника для переведення розмов з усіма заінтересованими сторонами про всі існуючі там проблеми. Цей апель шведського амбасадора підтримав президент Ґенеральної Асамблеї Абдул Рахман Пажвак, який перестеріг щоб не давати зброї в руки „скептикам і критикам", які вдоволені, що не було ніякого висліду у „битві над резолюціями". Він заапелював також до членів Об'єднаних Націй, щоб ще „в 11 годині" прийняти якусь постанову „у користь миру та в інтересі цієї установи". Зрештою, у всю минулу середу один за одним промовці з'ясовували своє становище, чому вони саме так, а не інакше, голосували попереднього дня. Як відомо, крім резолюції у справі Єрусалиму та резолюції харитативного характеру про втікачів і потребуюче цивільне населення — не прийнято ні одної постанови по суті проблеми, бо ні за одною резолюцією не було потрібних двох третин голосів. Ґенеральну Асамблею відкладено до середи наступного тижня і в міжчасі дипломати різних країн будуть старатися таки сформулювати якусь нову постанову, яка осягнула б потрібну скількість голосів.

СССР заповідає підтримку арабам проти Ізраїлю, але без війська

Москва. — Генеральний секретар компартії СССР Леонід Брежнєв заповів у великій промові до абсольвентів совєтської військової академії дальшу підтримку Єгиптові, Сирії „та іншим арабським країнам" в їх боротьбі проти Ізраїлю, але підкреслив, що політика Совєтського Союзу в ізраїльсько-арабському конфлікті була правильна і що СССР буде продовжувати „політичну боротьбу" в користь арабської справи. Західні коментатори вбачають у цьому пересторогу на адресу арабського світу, щоб він не рахував на збройну інтервенцію збоку Совєтського Союзу проти Ізраїлю, хоч, з другого боку, не відомо, що Микола Підгорний заявив в чотири очі Насерові та арабським лідерам в Сирії і Іраку. Брежнєв знову лаявся проти Ізраїлю за його здогадні „варварські злочини" супроти мирного арабського населення, порівнюючи їх з гітлерівськими варварствами, — запевняв, що середньо-східня криза „затіснила приятельські взаємини" СССР з арабськими державами і що не вільно допустити, щоб Ізраїль користав з плодів своєї „підступної агресії". Про поразку, яку Совєтський Союз зазнав на терені Об'єднаних Націй, Брежнєв не згадав ані словом. Зате совєтська преса твердить, що не СССР, а Америка зазнала важкої поразки, бо за резолюцію Юґославії голосувало аж 53 держави, а проти неї 46 включно з ЗДА. Совєтська преса промовчує, що треба було 2/3 голосів для важности постанови.

Королева Єлисавета з чоловіком закінчила відвідини в Канаді

Оттава. — В середу 5-го липня королева Єлисавета II і її [illegible] князь Филип закінчи[illegible]отижневі відвідини в Канаді, оглянувши ще світову виставку Експо-67. З виставки в Монтреалі королівська пара вернулася до столиці Канади, Оттави, щоб передати прапори шістьом військовим з'єднанням, що вже було їхньою останньою публічною церемонією в Канаді під час теперішніх відвідин. Загально висловлюється опінію, що це були найбільш успішні і найбільш приязні королівські відвідини. Єлисавету і її чоловіка всюди вітали з великим ентузіязмом та сердечністю, навіть у провінції Квебеку, що вважається за французько - сепаратистичну та де під час попередніх відвідин в 1964-му році приходило до демонстрацій. Мавши це на увазі, канадійський уряд влаштував так, що королева з чоловіком приїхали до Монтреалю кораблем, щоб „не стати на канадійську землю", але в самому Монтреалі та під час відвідин вистави Єлисавета і Филип навіть не бажали собі будь - якої охорони і їздили по виставці малою залізничкою без такої охорони.

Цієї суботи гостей Союзівки розважатиме квартет „Каравана"

Квартет „Каравана" під час виступу

Союзівка, Керґонксон. — Після відкриття нового сезону культурно - мистецьких та розвагових імпрез на Союзівці минулої суботи, 1-го липня, високомистецьким концертом одного з найвидатніших сучасних українських піяністів Романа Рудницького, в найближчу суботу, 8-го липня, гостей цієї виховно - відпочинкової оселі Українського Народного Союзу в Кетскильських горах розважатиме популярний та відомий з багатьох інших виступів квартет „Каравана" під проводом п. Богдана Бемка. Концерт відбудеться, як звичайно, о год. 8 : 30 в концертовій залі „Веселки". Після концерту — забава з танцями під вільним небом.

У Канаді відбудеться міжкрайова Пластова Зустріч

Оттава, Канада (М. С.) — **На великій пластовій оселі, положеній около 70 миль на південний схід від Монтреалю біля містечка Савте Болтон, відбудеться в часі від 23-го до 30-го липня ц. року Міжкрайова Пластова Зустріч з участю поверх 1400 осіб пластової молоді і провідників з терену Канади і ЗДА.** Зустріч, організатором якої є Крайова Пластова Старшина в Канаді, буде переходити під кличами відзначення 50-річчя державного відродження України,100-річчя Канади і 55-річчя Українського Пласту. В програмі святочного відкриття заплановані полеві Богослуження обох віровизнань о год 9.30 рано в неділю 23-го липня, після яких слідуватиме офіційна частина з піднесенням прапорів, запаленням вічного вогню, привітами і дефілядою пластових частин. Вечором тогож дня відбудеться перша пластова ватра присвячена 50-річчю державного відродження України. Доцінюючи важливість і повагу Міжкрайової Пластової Зустрічі, лейт.-губернатор провінції Квебек, Г. Ляпойнт, прийняв почесний патронат, а Федеральна Комісія 100-річчя Канади в Оттаві визнала її офіційним проєктом в рямках святкувань сторіччя канадійської конфедерації. Крім того ряд провідних осіб українського церковного і громадського секторів дали свою згоду на членство в почесній президії, а саме Блаженніший Митрополит Іларіон від Української Православної Церкви в Канаді, Високопреосвященніший Кир Максим Германюк, Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді, Високопреосвященніший Архиєпископ Михаїл, Преосвященніший Єпископ Кир Ізидор Борецький, сенатор Павло Юзик, федеральний посол Михайло Стар, федеральний посол Микола Мандзюк, о. прелат д-р Василь Кушнір, президент КУК та інші. Командантом цього найбільшого дотепер здвигу пластової молоді на терені Канади буде пл. сен. Микола Світуха, голова Крайової Пластової Старшини в Канаді, а командантами таборів пластунок і пластунів ст. пл. Уляна Бабюк і ст. пл. Мирон Бабюк з Рочестеру. Організаційно-господарські справи зустрічі підготовляє вже від довшого часу діловий комітет під проводом інж. Й. Роніша з Монтреалю. Участь у зустрічі візьмуть пластуни і пластунки з 40 осередків Канади і ЗДА та гості - пластунки з терену Англії і Франції. В програмі передбачені спортові змагання, одноденні мандрівки, покази спеціялізаційного пластування на воді і в повітрі, святочні пластові ватри і відвідини ЕКСПО в Монтреалі. Крім відвідин цієї світової виставки кожного дня більшими групами пластунок і пластунів, відбудеться також в суботу 29-го липня окремий виступ пластової молоді на терені ЕКСПО разом з іншими молодіжними організаціями. В понеділок 31-го липня більшість пластової молоді від'їде до Оттави, щоб взяти участь в програмі „дня Української Молоді". Пластунки і пластуни будуть мати нагоду не лише пізнати столицю Канади, але і перевести офіційний виступ на майдані перед федеральним парляментом при участі прем'єра Канади М. Пірсона та відвідати ген.-губернатора у його резиденції. Комітет Українців Канади плянує також на цей день відкриття пропамятної української таблиці в будинку новозбудованої Національної Бібліотеки.

Зростає опозиція проти цензури літературних творів в СССР

Москва. — Після того, як перший Александер Солдженіцин виступив відважно з натавруванням партійної цензури супроти творів письменників, а той сам закид підхопив поет Андрей Вознесенський, у подібному тоні появилася в „Комсомольській Правді" з 3 липня ц.р. стаття, звернена спеціяльно проти цензурування театральних п'єс. Як на приклад нерозумної цензури — той часопис покликується на п'єсу Владиміра Тендрякова „Без хреста". У тій п'єсі представлено фанатичну релігійну секту в заскорузлому московському селі, де панували анальфабетизм і бідність, та безпардонну державну антирелігійну пропаґанду. Цю п'єсу цензура заборонила виставляти, але під натиском збоку інтелектуальних кол її дозволено і п'єса мала величезний успіх. „Комсомольськая Правда" таврує систему, яку встановила цензорська бюрократія: партійні цензори приходять на останню театральну пробу, придивляються і прислухуються та відходять, нічого нікому в театрі не сказавши, а безпосередньо перед заповідженою прем'єрою являється в театрі інший партійний „достойник" і приносить папір з забороною виставити п'єсу.

НОВИЙ СУДОВИЙ ПРОЦЕС В УССР

У м. Глухові, на Сумщині, відбувся новий судовий процес над залишенцем в СССР, С. Й. Великосвятом, який служив при поліції під час гітлерівської окупації України. Родом із с. Есмань, тепер Червоне, підсудний мав заарештувати „радянських активістів і членів сімей партизанів". Вирок — розстріл, повідомила „Радянська Україна" з 30-го червня 1967 р., зазначаючи, що „присутні із схваленням зустріли вирок."

Проф. д-р Володимир Кубійович доповідатиме цієї неділі на Союзівці

Союзівка. — Проф. д-р Володимир Кубійович, який від червня ц.р. завершує в приміщеннях „Свободи" і головної канцелярії УНСоюзу редакційну підготову матеріялів до другого тому редаґованої ним та видаваної стараннм і коштом УНСоюзу Англомовної Енциклопедії Українознавства, в найближчу неділю, 9-го липня, матиме доповідь на Союзівці. Темою доповіді, що відбудеться в рямках щонедільних культурно - мистецьких вечорів на цій оселі, буде: „Як постає і оформлюється Енциклопедія Українознавства". Доповідь відбудеться у великій залі „Веселки" о год. 8-ій ввечері.

Проф. д-р В. Кубійович

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Подвійна програ Москви

До довгого списку невдач, що їх зазнала Москва протягом майже 50-річного панування большевицької кліки, приєдналась ще одна болюча невдача: програ Совєтського Союзу на терені Об'єднаних Націй у справі ізраїльсько-арабського конфлікту. Переведене 4-го липня ц. р. голосування над совєтською і підтримуваною Москвою югославською резолюціями виявило такий яскравий упадок впливів і престижу СССР у світі, що вся міжнародна преса підкреслила цей момент у своїх найперших повідомленнях з того історичного засідання Генеральної Асамблеї. Увесь світ менше цікавився сутнім змістом переголосованих резолюцій та практичними наслідками нездібности Генеральної Асамблеї зайняти виразне становище в цій преважливій справі, як фактом, що оце вже вдруге протягом місяця СССР зазнав болючого політичного й морально - престижевого удару.

Ніхто не мав ані найменшого сумніву, що блискавична перемога Ізраїлю над його трьома арабськими сусідами була прогрою не лише їх, але й також їхнього протектора та головного постачальника зброї для Єгипту й Сирії — Москви. На воєнному бойовищі залишились 8 червня 1967 року сотні літаків і танків совєтської продукції, а на політичному бойовищі — зруйнована віра арабського світу у Москву, яка спершу озброїла Єгипет та Сирію, нацькувала їх проти Ізраїлю і обіцяла їм активну допомогу у війні, а після того залишила їх напризволяще. Кремлівські вожді заметушились, щоб якось направити ситуацію. Не змігши перевести на Раді Безпеки ОН засудження Ізраїлю, як аґресора, та привернення на Середньому Сході статусу з-пред 5-го червня ц. р., себто з-перед ізраїльсько-арабської війни, СССР зажадав скликати для тієї цілі надзвичайну сесію Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй. „Сам" Алексєй Косиґін, приїхавши на ту сесію, виголосив пропаґандивну промову проти Ізраїлю з одночасними лайками проти Америки і запропонував резолюцію на 100% по лінії арабських екстремістів. Але зразу виявилась слабість Москви. Перш за все — подорож Косиґіна до Ню Йорку не стала ніякою атракцією для міжнародного світу й не перетворила надзвичайної сесії ОН у конференцію „на вершинах". Далі — головний совєтський арґумент, що Ізраїль був воєнним аґресором, опинився під великим знаком запиту, бо ніхто не міг заперечити, що Єгипет і Сирія змобілізували над південним і північним кордонами Ізраїлю куди більші збройні сили, аніж ними розпоряджав Ізраїль, і що найвищі державні мужі тих країн явно й славно раз-у-раз погрожували знищити Ізраїль війною. Дискусійним залишилось тільки питання, чи загрожена таким чином слабша країна має право вибрати догідний момент для збройної реакції в обороні своєї фізичної екзистенції, чи мусить пасивно вичікувати, поки чисельно більший і сильніший ворог заатакує її з усіх сторін і — знищить. Ще слабше враження на членів Генеральної Асамблеї справила та точка совєтської резолюції, яка вимагала, щоб Ізраїль заплатив арабським країнам за знівечену чи схоплену зброю, яка була проти нього націлена.

Рахуючись з можливістю поразки своєї резолюції — совєтські, сателітні й арабські дипломати заходилися в кулюарах палацу ОН здобувати дві третини голосів бодай для югославської резолюції, яка промовчує справу аґресії й відшкодувань, але поминає також мовчанкою постійну непримирну ворожу поставу арабських держав супроти самої екзистенції Ізраїлю і вимагає тільки беззастережного відкликання ізраїльських військ з окупованих ними земель. Але й ті заходи скінчились невдачею. В цій ситуації ЗДА спушно відкликали власну резолюцію, над якою нічого вже було голосувати.

Уся та надзвичайна сесія Генеральної Асамблеї була зайвою. Пересердя всіх делеґацій, які марно витратили час, енерґію і великі грошові суми повинно звернутися проти спричинника того сумного видовища — Москви. Справа вертається до Ради Безпеки ОН, яка вже доказала свою нездатність розв'язати цю проблему — як і всі інші великі міжнародні проблеми. Престиж Об'єднаних Націй ще більше обнизився. Водночас зріс престиж З'єднаних Держав, бо виявилось ще раз виразно, що проти їх волі нен можна вирішувати ніякої великої міжнародної справи. Не вдалася перша совєтська спроба змобілізувати проти Америки більшість на форумі Об'єднаних Націй. Можна тільки жаліти, що на одній лінії з Москвою і її сателітами опинились такі держави, як Франція, Японія, Індія і Кіпр. Таким чином ця сесія ОН внесла ще більший фермент у міжнародні відносини.

Можна припускати, що Москва не зачерпне науки для себе і з цієї останньої прогри і продовжуватиме політику, наставлену проти Америки й проти миру. Вона робитиме й далі ті помилки, поки не перетягне струни — на власну загибіль.

Л. Полтава

ТОВАРИСТВО ОХОРОНИ ПАМ'ЯТОК ІСНУЄ — ПАМ'ЯТКИ ГИНУТЬ

У грудні 1966 р. в УССР створено добровільне Українське Товариство охорони пам'яток історії та культури. Головою Товариства обрано проф. Кузьму Дубину — директора Інституту історії АН УССР. Про те, чим в основному займається те товариство під наглядом компартії, повідомила „Радянська Україна" з 28 червня:

„Члени товариства активно пропаґують і популяризують історико - культурну спадщину нашого народу. Вони виступають з лекціями і бесідами перед трудящими, пишуть до газет і журналів. Приємним „сюрпризом" для слухачів був республіканський радіожурнал „Пам'ятки України", що з'явився недавно в етері. Незабаром такий журнал демонструватимуть на наших телеекранах. Але, звичайно, особливу увагу товариство звертає на збирання документів про тих, хто будував радянську владу, відстоював її у смертельних поєдинках з внутрішніми і зовнішніми ворогами".

Далі ця ж газета інформує про об'єкти, які дійсно стосуються української історії:

„Створення Українського товариства згуртувало ентузіястів охорони пам'яток історії і культури, пожвавило їх зусилля. Проте, є чимало народних реліквій, яких ще не взято під охорону держави. Їх руйнують час і байдужість. Буває й таке, що установи, орендуючи приміщення архітектурних пам'яток, не ремонтують їх, а ще більше захаращують. І правильно вирішив Тернопільський обвиконком: позбавляти такі організації права на оренду!.. Львівські реставраційні майстерні взялися відновити Хотинську фортецю у Чернівецькій області. Але роботи ведуть надзвичайно мляво. У деяких містах західніх областей республіки занедбали дерев'яну архітектуру. А можна було б створити тут чудові музеї просто неба. Викликає тривогу стан охорони і збереження деяких пам'яток у самому Києві. Зокрема, вже три роки підряд виконком Київської міської Ради виділяє кошти на реставрацію знаменитих „Золотих воріт", споруджених у 1037 році Ярославом Мудрим. Але республіканські реставраційні майстерні і Держбуду УРСР ще й досі нічого не зробили, щоб урятувати від руйнування пам'ятку старовини..."

Це — документи із совєтської преси про нищення культурно - історичних пам'яток на території Української ССР, включно із славетними „Золотими Ворітьми".

Певна річ, офіційний орган ЦК КПУ, яким є „Радянська Україна", не опублікує і десятої частини того довжелезного списку пам'яток минулого України, призначених „робітничо - селянською владою" на знищення. Немає чого сподіватись, щоб окупант оголосив багатотисячні списки тих об'єктів в Україні, які він сам понищив. Способи нищення „удосконалені" до того, що недавно знайдені біля Одеси на морському дні докладно не описані історичні скарби відразу ж переслано до Ленінґраду, як це постійно діється із знайденими в землі старокняжими українськими монетами... Ще в 1917 р., декретом за підписом В. Леніна, який тоді підлещувався до українців, передано в Київ історичні реліквії українського народу: гетьманську булаву з часів до Катерини II, клейноди, пірначі тощо — хто нині в Києві їх бачить і хто скаже, де вони?

Кожен з нас має трохи більше вільного часу влітку: закінчився активний сезон українських імпрез, розпочались літні вакації, мандрівки. Як добре ми зробили б, якби, буваючи, для прикладу, в Ню Йорку, в Бавнд Бруку або в Стемфорді, в Клівленді або в Шикаґо, відвідали, та ще із своїми дітьми, всією родиною, українські музеї різних профілів. Якими цікавими могли б бути зорганізовані відвідини наших різних музеїв — з відпочинкових осель для дітей і молоді! Який цінний подарунок міг би не один з-поміж нас зробити для музею, передаючи при нагоді відвідин чи пересилаючи керівникам музею якусь цінну історичну річ, мистецьку вишивку, рідкісну книжку, поштовий значок з часів соборної УНР, поштівку з вибитим поверх орла тризубом, листівку-проклямацію УПА, листи якогось видатного українського діяча, або й просто кілька долярів допомоги.

Годі перелічити об'єкти, що напевно будуть цікавими для наших науковців і для відвідувачів тих центрів української культури на свободі. Самої критики стану справи в УССР не досить.

БЕЗПЕРСПЕКТИВНІСТЬ ВИРВАТИСЬ ІЗ КОЛГОСПУ ТА ЇЇ НАСЛІДКИ

В підсовєтській пресі є чимало вісток про те, що молодь сільських шкіл не бажає добре вчитись, часто пропускає лекції. Знаючи наперед, яка доля її чекає, молодь не має охоти братись за книжку. В „Молоді України" з 20 червня опубліковано листа вчительки з Радехівського району:

„Деякі молоді люди вважають, що не вони повинні упадати біля школи, а школа біля них. Ось свіжий факт. В одинадцятому класі ідуть екзамени. Учениця відповідає дуже посередньо. На питання вчителя, чому такі слабкі знання, вона зухвало відповідає: „Атестат все одно одержу". Вона ж знає, що школа зацікавлена у випуску всього контингенту учнів і міркує: потрібно їй ще дякувати за те, що хоч зрідка заглядає на уроки".

Ф. Лукіянович

НАРКОМАНИ І „МАНДРІВНИКИ"

Журливо оглядаються довкола себе батьки, спостерігаючи групи молоді із довгим, нечесаним волоссям та бородами, в фантастичному одязі. Це — наче печерні істоти опинились у двадцятому столітті. Їхня поведінка не визначається ніякими нормами.

Молодь у ЗДА чимраз більше уживає наркотиків. Починається від однієї цигарки з білим порошком, що його мехіканці звуть маріхуаною, а араби гашішем. Але минає рік, і маріхуани вже не вистачає, заслаба...

Тоді переходять на опіюм та його складники, як кодеїна, морфіна, а головно героїна, уживані інтрамускулярно з поміччю шприців. Після кількох приємних годин настає страшна дійсність: організм, власне нервова система вимагає повторення. Все частішого, у щораз більшій кількості. Так людина, як у тому англійському прислів'ї, зловившись на гачок, вже не може з нього відчепитись. Створюється непоборна, страшна звичка.

Мешканці Перу та Болівії жують листя із кущів „кока", що викликають стимулюючий ефект. У вигляді кокаїни, цього засобу уживають у медицині для знечулення, але він також належить до групи наркотиків, що витворюють непоборну звичку.

Щоб опертися цій звичці, треба дуже сильної волі. Звичайно уважається, що наркоман — це пропаща людина.

ЛСД

Найбільш знаним тепер гатором відомого вже ЛСД є д-р Тімоті Лірі, колишній лектор клінічної психології Гарвардського університету. Це він причинився до організування груп молоді, що, збираючись, заживають ЛСД і впадають у своєрідний стан, в якому забувається все неприємне. Цей стан звуть „мандруванням", бо в ньому людина ніби відривається від життя, від землі і мандрує у фантастичному світі.

Такий стан триває 10-12 годин, і лише незначний відсоток споживачів ЛСД зазнає неприємних переживань, які можна припинити інєкцією торазіни.

Кількість ЛСД мусить бути строго контрольована, бо в противному випадку людина втрачає над собою контролю. Так, наприклад, узимі цього року викладач університету Вілланова у Філядельфії, заживши в експериментальних цілях надмірну кількість ЛСД, вибіг голий на вулицю і був арештований.

СТП

Для оборонних цілей ЗДА досліджується засоби бактеріологічного і хемічного унешкідливлення противника. А тому, що збройні сили не мають власних лябораторій, такі проєкти передається звичайно дослідчим відділам високошкільних установ.

СТП (назва чорного ринку) — один із цих засобів, формула якого дісталась в руки несумлінних хеміків. Вони почали масово виробляти його, і на чорному ринку можна було купувати СТП по 5-7.50 дол. за дозу.

Діяння СТП різниться від ЛСД: спричинювана ним „мандрівка" триває від 24 до 96 годин; у 60% випадків людина після його вживання переживає неопанований страх, який не можна усунути торазіною, не наражаючи людини на смерть; крім того СТП витворює непоборну звичку.

Припускають, що СТП має три складники: три чверті ЛСД і одну четверту частину сайлобіцини та кокаїни. Старі „мандрівники" - споживачі ЛСД, заживши СТП, відмовляються від повторення, бо переживання, яких вони при тому зазнали, були надто сильні, тілом їх трясло так, ніби крізь нього переходив електричний струм.

Відомо, що центром споживачів ЛСД є Сан Франсіско з його студентським кемпусом Верклі. Там появляються два підпільні часописи, і обидва вони висловилися із застереженням щодо уживання СТП.

Усякого роду наркотики, а також ЛСД і СТП заборонені законом, і особи, що їх заживають, підлягають карі. Ще більшій карі підлягають ті, що заробляють на цих препаратах.

Порошок проти астми

У містечку Честер, в Пенсилвенії, п'ять молодих хлопців попали до лікарні у стані маячення, подібному до стану, що його спричиняє ЛСД. Шукаючи нових вражень, ці хлопці натрапили на порошок проти астми, що його можна набути в кожній аптеці без рецепти.

Для астматиків радиться цей порошок палити і випари з нього вдихати. Хлопці розчинили порошок у пиві, і так його випили. Очевидно, карати їх за уживання наркотиків було годі, щонайбільше можна було покарати за уживання алкогольних напоїв. Тому належні чинники думають тепер над тим, як таким випадкам запобігати.

Підготовано „Обернений словник української мови"

Тижневик „Наше Слово" з 28-го травня, що виходить у Варшаві, повідомив, без точнішого означення, хто саме і в якій країні, що „група українських мовознавців" закінчила працю над „Оберненим словником української мови", у якому всі слова написані навпаки і розташовані за алфавітом, цебто за абеткою: замість „хата" — дано „атах", „мило" — „олим" і т.д. Такий обернений словник потрібний для наукової праці лінґвістам, він допомагає швидше визначити, скільки в українській мові є слів жіночого, скільки чоловічого роду, важливий також для автоматизованого, машинного перекладу. У вістці не згадано, де і коли буде видано той словник.

Леся Лисак

КВІТИ І ТУГА

Сусіди, що живуть поруч неї на цій тихій вуличці, вже звикли до того, що вона „якась інша". В їхній мові слово „сентиментальна" не вживається так часто, як у нашій, але вони вже кільканадцять років, відколи вона спровадилася на їхню вулицю, знають, що вона тужить. Тужить за тим, що вони звуть „старим краєм", а вона зве „домом". Бо вона вперто твердить, що її „дім" таки залишився там... Тут вона тільки „мешкає".

Почалося з того, що вона запитала сусідів, де можна купити цибульки білих лілей. Ні, ні, не тих, що їх продають у вазонках під Великдень, ані тих, що їх звуть „лілія реґаліс". Ідеться про ті, інші — ну, ті дуже запашні, що цвітуть на початку липня, перед св. Іваном. Ах, нарешті договорилися — тут їх звуть „ліліями Мадонни". Сорі, але вони в цьому місті непопулярні. В крамницях з квітами їх не продають.

Добряча сусідка з лівої сторони знайшла у себе каталог фірми, десь у якомусь іншому стейті, яка висилає насіння й цибульки прерізних квітів. Це була велика потіха, і вона зразу послала туди замовлення. Наприкінці літа цибульки прийшли, і вона посадила їх на невеличкому клаптику землі біля хати. Вона раділа ними так, ніби справді йшлося про щось цінне, щось дуже близьке душі. Власне — близькими ці білі лілеї були, бо вони росли колись на великій клюмбі перед її „домом" — на приходстві.

Наступного літа, таки перед самим св. Іваном — в її селі казали „Іваном Лопушником", бо тоді втикали у стріхи листя лопухів — лілеї зацвіли. Вона з цього приводу так раділа, що сусідкам було трохи дивно. Правда, квіти гарні, міцно пахнуть, але, крім них, вліті є стільки інших, ще, мабуть, гарніших. Сусідки не знали, що, коли вона дивиться на білі лілеї — вона бачить дуже багато: клюмбу на приходстві і село, відпуст і ім'янини свого батька... Все те, що було рідне — і власну молодість. Вони не знали, що в білих пахучих келихах Туга, і що від цього приходить полегша. Цього вона їм не показувала, бо вони навряд чи зрозуміли б.

... Лілеї вийшли з зими якісь приболілі, мізерні, і їх стебла почали сохнути, ще поки прийшов їм час розцвісти. Тоді сусідки порадили пересадити їх на інше місце. Вона так і зробила, але наступної весни лілеї не зійшли. Вона ще раз замовила цибульки у фірмі, ще раз посадила їх дбайливо. На її клаптику землі під хатою лілеї не хотіли рости. Це боліло її так, ніби від неї відходили дорогі спомини, залишаючи по собі прив'ялі, вбогі тіні...

Але вона не належала до тих, які підкоряються долі. Власне, вона була з тих упертих, непримиренних, які доки живуть, доти шукають того, що їм дороге. І тому, коли приходив липень, вона сідала до авта і їхала за місто шукати лілей. Річ була в тому, що далеко за містом, „на фармах", вони росли і пахли.

Коли їй вдалося побачити хату, біля якої вони росли, вона зупиняла авто і довго-довго їм приглядалася. Вона не відважувалась вийти з авта і підійти ближче, щоб почути їхній п'янкий запах, але часами вітер приносив його крізь вікно до авта. Тоді вона радісно всміхалася і від'їздила вдоволена.

З тих поїздок за місто вона верталась замріяна, але спокійна. Це було так, неначе щось допомагало їй зберігати духову рівновагу, яка постійно захитувалася від внутрішнього роздвоєння.

Сусідки, головно та, з лівого боку, чули, як вона співала тоді півголосом пісні, слів якої вони не розуміли, але які звучали приємно. Вони не знали, що це була стара сільська щедрівка про білі лілеї, яку їй колись співали вдома, під вікном. Але тієї пісні вона ніколи не докінчувала. На другий день по роботі вона знову їхала за місто дивитися на чужі лілеї.

Котроїсь суботи сусідка запропонувала поїхати на базар по ярину. Заохочувала, що ярина, куплена у фармерів, куди краща за крамничну. І на базарі вона побачила стару жінку, яка продавала... в'язанки білих лілей. Тих, що ростуть на фармах.

Не питаючись про ціну, вона купила їх усі — всі в'язанки, які стояли перед жінкою. Їх було стільки, що вона з трудом їх несла до авта.

— Що з вами? — здивувалася сусідка. — Навіщо вам стільки лілей.

— Я їх люблю, дуже люблю, — відказала вона радісно. — Я завжди про них мріяла.

Сусідка скептично похитала головою і порадила на ніч винести їх з кімнати. Їхній запах, сказала, такий міцний, що від нього можна учадіти.

— Це була б найкраща смерть, яку можна собі уявити, — промовила вона стиха. Вмерти від білих лілей, які колись цвіли вдома. І тоді ще раз приснився б дім, відпуст св. Івана, молодість...

— Що ви сказали? — спитала сусідка. — Ви щось згадали про дім?

З-поза снопа білих лілей глянули усміхнені очі. В них уже не було тіней смутку. В них була роз'ясненість.

— Я така вдячна вам! — промовила вона до сусідки.

Вона не пояснила, за що вдячна. І слушно, бо сусідка не зрозуміла б її.

● Заможний паризький адвокат Жорж Дебреі поїхав до Болівії заступати перед тамошніми адміністраційними й судовими властями справу свого 26-річного сина, комуніста, якого схоплено разом з іншими членами банди, озброєної і фінансованої з Куби Фіделя Кастра. Батько арештованого твердить, що його син перебував серед комуністичних партизанів у Болівії, як журналіст і „безпартійний обсерватор".

Михайло Данилюк

ПОВСТАНСЬКИЙ ЗАПИСНИК

(10)

Крем'янеччину проголошено „прикордонною смугою". Українську гімназію замкнено, семінарію почали переносити у Варшаву. Всі українські організації зліквідовано. Ширився наступ римо-католицизму, як засобу польонізації.

Першою жертвою на Крем'янеччині впало село Гриньки. Його польська прикордонна сторожа оточила, після чого людей зігнали під церкву. Вийшов ксьондз на сходи, покропив людей водою і проголосив їх римо-католиками. А хто пручався — діставав наказ залишити свою господарку і виселюватись у глибину Польщі.

Церкву за церквою по всій Волинській землі замикали або просто руйнували. На самій лише Холмщині сто двадцять церков лягло в руїни від рук нових „христителів", пацифікаційних відділів.

Це ж вони, польські відділи поліції, під охороною військових частин, закидали шнури на банях наших церков і стягали їх на землю, у болото, викидали у річки, озера. Це ж вони скидали дзвони із старовинних православних дзвіниць, розбиваючи їх об каміння. Це вони чіпляли величезні гаки на роги церков і десятками автомашин розвалювали їх із святими престолами. Це ж вони підкладали вогонь під наші храми.

Рятунок був би лише в тому, щоб перехрищуватися цілим селом або містечком на римо-католицизм, а церкву обертати на польський костел. Але люди мов заклялись — ані руш. Заклялись на костях предків, що не піддадуться. А така клятьба — тверда, дуже тверда.

Прогомоніла вістка, що старенький митрополит Шептицький у Львові заступився за православні церкви — звернувся з протестом до польського уряду проти його акції на Волині.

— Дивись-дивись, — гомоніли селяни, — старенький, немічний, прикований до крісла, а ось що робить! От нам би такого митрополита!

Міддю ковані старовинні хрести падали з церков, сріблом повиписувані дзвони розбивалися на камінних сходах дзвіниць.

Не допомогли протести, ні заступництва, ні просьби. І за кожним разом, як падав черговий дзвін, як лягала чергова церковця в грузи — Волинь здригалася, мов під бичем. Уже й не гомоніла. Замовкла.

— А Почаївська Божа Мати цього не подарує, — казали люди.

∴

Прийшов кінець.

Довгими шнурами втікали поляки через Крем'янець, Вишневець на Збараж, Тернопіль, десь на південь за кордон...

А народ лишився. Той самий народ, цієї самої землі господар. Власник її вже десять сотень років, а може й довше.

Двадцять років польської влади проминули на тисячолітній Волині мовби один день. Тільки цей день був таким живучим, таким розмашистим, що й самі поляки дивувалися:

— І як ці хлопи враз прозріли?

— Отож, — сміялася вісімдесятвідсоткова неписьменність, яка раптом почала читати, писати, під образами тримати „Кобзаря", виставляти претенсії на старі княжі замки, українську церкву, школу, вперто демонструвала свою мову, історію і таке інше, — отож, ми говорили, що як пережили панщину, то переживемо й вашу конституцію...

І пережили.

Але в тридцять дев'ятому році прийшла нова конституція. Мій Боже, і доки нам приноситимуть різні конституції?

„Широка страна моя родная!" — співали червоноармійці по вулицях міста. Замість польського орла появились портрети із подзьобаним віспою Сталіним. Трактори тягнули за собою гармати, цівки кулеметів підозріло оглядали з танків кожний будинок.

На малинових петлицях НКВД прийшла „сонячна конституція". І, не барячись, почала припікати.

Спорожнілі після поляків в'язниці зразу ж заповнились. Шляхом виявлення „громадянських прав" на різних мітинґах почалися „разоблаченія".

— Ти за самостійну Україну вигукував? Націоналістичні газети із Галичини читав і розповсюджував? — вимахував руками місцевий активіст, колишній член КПЗУ.

— Ти ж був неграмотний! А хто тебе навчив читати, як не попівський син, семінарист, панський прислужник! — кричав другий.

— Сина в українську націоналістичну гімназію посилав? — це третій.

— Та бійтеся Бога, — боронився селянин, — я ж сам за спротив польським панам сидів півроку в тюрмі, а той семінарист, що мене вчив — сидів два роки. Ходив син у гімназію, алеж ви знаєте, що я не мав звідки вчити, і він по чотирьох клясах кинув, тепер землю оре, як і я. Читати вмію, але хіба ж нова власть проти читання? Коли так — то перестану читати...

Глен Спей, Н. Й.

УКРАЇНСЬКІ КОМБАТАНТИ НЮ ЙОРКУ ВЛАШТУВАЛИ ТРАДИЦІЙНІ ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНІ ПОМИНКИ ПО ПОЛЯГЛИХ

Глен Спей, Н.Й. — Старанням Координаційного Комітету Українських і Українсько - Американських Комбатантських Організацій міста Ню Йорку при чинній співучасти всіх комбатантських і молодечих організацій відбулися тут під час Зелених Свят, в неділю 18-го червня 1967 р. на оселі УРСоюзу „Верховина" традиційні поминки по поляглих за волю України при участи кругло 500 осіб, що прибули спеціяльними автобусами і приватними автами з Ню Йорку, Нюарку, Філядельфії та інших місцевостей. Святкування почалося о 10:00 год. ранку св. Літургіями обидвох українських віровизнань. У новозбудованій і ще не викінченій українсько-католицькій церкві св. Володимира відслужили Службу Божу, що була першою в цьому храмі, ВПр. оо. Іван Пайкуш і проф. Петро Чавс, а гарну настроєву проповідь сказав парох тієї церкви, ВПр. о. Степан Клепарчук. Після Служби Божої всі 3 згадані священики відправили Панахиду по поляглих воїнах Українського Війська всіх формацій. Співав злучений хор „Думка" з Ню Йорку під орудою мґра. Леонтія Крушельницького. Одночасно в імпровізованій каплиці відправив православну Службу Божу ВПр. о. Михайло Коханський, колишній вояк УПА, який також сказав настроєву проповідь і відслужив Панахиду.

Тому, що ізза зливного дощу не було змоги дальшу програму свята відбути в цілости біля символічної могили - пам'ятника, як це бувало минулими роками та було запляноване і в біжучому році, — прийшлося провести її в імпрезовій залі оселі. Почалася вона вмаршуванням на залю всіх приявних українських комбатантів і українсько - американських ветеранів та представників молоді в одностроях з прапорами і вінцями, які уставилися посередині залі, виповненої вщерть іншими учасниками цього небуденного свята. На сцені перед імпровізованим вівтарем священики обидвох віровизнань, а саме українсько - католицький о. Ст. Клепарчук і православний о. М. Коханський відслужили спільний молебень в намірені Українського Війська. Молебень закінчено зворушливою молитвою за Душі Поляглих та відспіванням „Вічної Пам'яти". Після того о. Коханський сказав коротку високопатріотичну проповідь. З черги голова Координаційного Комітету Українських і Українсько - Американських Комбатантських Організацій м. Ню Йорку, п. Іван Хома відкрив світську частину свята коротким словом про значення культу воєнних могил, при чому зазначив, що цьогорічні поминки проходять під знаком 50-річчя відновлення Державних Збройних Сил України та 25-річчя створення Української Повстанської Армії. Головну, гарно опрацьовану промову сказав генштабу ген-полк. Павло Шандрук, а відтак виступив з глибоко обдуманим словом ген-хор. Аркадій Валійський. Далі промовляли коротко пп.: Євген Саґаш, краєвий командир Українсько - Американських Ветеранів, від Головної Управи тієї Організації, — д-р Іван Козак від Головної Управи ОбВУА, — адв. Роман Гуглевич від Комітету Об'єднаних Американсько - Українських Організацій Ню Йорку та Андрій Мицьо від Головної Управи Товариства б. Вояків УПА ім. ген-хор. Тараса Чупринки. Після того сформувався похід для складення вінців на могилі - пам'ятнику Борцям, поляглим за волю Соборної України. На чолі походу маршували 2 прапороносці з державними прапорами, зоряним американським та блакитно - жовтим українським, в супроводі двох українсько - американських ветеранів з крісами на раменах. За ними слідували прапороносці з організаційними прапорами, далі несено вінці, а за ними маршували українські та українсько - американські ветерани зімкненими лавами, очолені обидвома генералами, вкінці всі інші учасники свята. Похід зупинився біля могили - пам'ятника, де після відспівання „Вічної Пам'яти" представники поодиноких організацій склали вінці під звуки сурми, а українсько - американські ветерани з Армії ЗДА вистрілили 3 почесні сальви.

Святом проводив вміло голова Координаційного Комітету Українських та Українсько - Американських Комбатантських Організацій міста Ню Йорку п. Іван Хома при допомозі неструдженого імпрезового референта Мирона Залінського. Головним впорядником був інж. Юрій Юрків з 7 Посту Українсько-Американських Ветеранів в Ню Йорку, якому помагав п. Андрій Боднарчик, голова Станиці Братства кол. Вояків 1. УК УНА в Ню Йорку. На закінчення святкування відбувся спільний обід, під час якого ген-полк. Шандрук представив приявних двох найстарших вояків Українського Війська, а саме полк. Володимира Кедровського та Ант. Ватюка, предсідника Українського Робітничого Союзу. Коротке слово сказав полк. Кедровський.

По полудні відбувся концерт злученого Хору „Думка" під орудою мґра Леонтія Крушельницького.

Д-р Іван Козак

Трентон, Н. Дж.

ФЕСТИВАЛЬ МОЛОДІ

18-го червня відбувся тут в спортовому парку німецького Клюбу Лідеркранц Фестиваль Української Молоді для вшанування 50-ліття Української Національної Революції та відновлення української державности. Фестиваль влаштовано трентонськими відділами СУМ та Пласту. Він пройшов із успіхом. Імпрезу започатковано Польовою Службою Божою, що її відправив о. Краєвський із Нюарку. Молебень відправив о. протоєрей Савчак із Філядельфії. Обидва духовники виголосили прегарні проповіді. Знаменним і зворушливим був момент, коли, після закінчення Богослужб обидва панотці обняли себе і тричі розцілувалися. Після Богослужб почалися легкоатлетичні змагання пластової та сумівської молоді, які відбувалися рівночасно у кулькох конкуренціях (мет диском, стусан кулею, скоки, різно - дистансові біги, штафети) і тривали 4 години. Змаганнями керували: інж. І. Микитин, проф. О. Татомир — голова Відділу СУМ, та від Пласту д-р Крупа, п-ні Самокишин, п-на Аня Ковшевич та інж. Гафткович. Зацікавлення молоді легкоатлетичними змаганнями при великій спеці було подиву гідне. Майже всі з сотні сумівської та пластової молоді хотіли змагатися, і то в кількох конкуренціях.

О 3-ій год. по полудні відділи сумівської і пластової молоді уставилися перед гарно прикрашеною трибуною, церемонійно піднесено американський та український прапори на високі щогли, і молодь та кількасот старших громадян вислухали святкових промов: д-р Крупи в українській мові та студентки Наталки Мацікевич, Юначки СУМ з Філядельфії, в англійській. Після того відбулася дефіляда сумівських та пластових відділів, що її присутні вітали довготривалими оплесками.

Після дефіляди були футбольні змагання між сильною дружиною „Лідеркранц" та Українською Збірною, що її зорганізував п. Булат. Перемогли українці вислідом 3 : 2.

Після того відбулися мистецькі пописи молоді, що в них взяли участь: новачки Пласту (танок „Жнива" під мист. кер. п-ні Олі Фараонів); юнак СУМ'а Орест Надроба (танок „Чумак"); танцювальна група СУМ Філядельфія (танок „Аркан") під мист. кер. п. Громяка; танцювальна група СУМ - Трентон під мист. кер. п. Дмитра Надраби (танок: „Коломийка — сіянка") та Оркестра і Хор СУМ-Трентон під мист. кер. проф. В. Тритяка.

Під вечір відбулася роздача нагород за спортові та мистецькі осяги молоді.

Перші нагороди одержали: Остапик Софія (СУМ) за мет диском (47 стіп, 10 цал.) та штовх кулею (29 стіп, 4 цал.), Осадца Роман (Пласт) за мет диском (52 стіп, 8 цал.) та скок вдалечінь (15 стіп, 9 цал.), Надраба Орест (СУМ) за штовх кулею (24 стіп); Копаниця Марта (Пласт) та Свідерська Марія (СУМ) за біг 60 ярдів; Надраба Орест та Махновський Юрко (СУМ) за біг 60 ярдів; Антонів Анна, Вуяр Ірина, Литвин Павлина і Свідерська Марія (СУМ) за штафету 440 ярдів; Коцопей Омелян, Колодій Ярослав, Надраба Орест і Яскір Іван (СУМ) за штафету 440 ярдів; юначки Пласту: Семко Валя, Лисінська Галя, Крупа Лариса, Струк Мирослава, Микитин Віра, Курилко Наталка і Курилко Катруся за танок „Жнива" і Орест Надраба (СУМ) за танок „Чумак".

Офіційну частину Фестивалю закрито словом голови СУМ'у в Трентоні проф. О. Татомира та голови Ділового Комітету д-ра Крупи. Під час Фестивалю справно діяв буфет, що його вели під проводом п-ні Кардаш, пані Батьківського Комітету СУМ-а та Пластприяту. Крім вище згаданих громадян багато труду жертвували для влаштування Фестивалю Молоді: невтомний виховник сумівської молоді Олекса Плющук; старі сумівські „дуби" Андрій Галайдіда та Микола Колодій; Микола Лукасевич, Катрич та Шевців, які збудували та декорували гарну трибуну та вівтар, та багато інших.

Фестиваль Української Молоді у Трентоні був одніею із цих імпрез, що по них стає легше на серці.

Я. Т.

А ГОСПОДЬ ТАКИ МИЛОСЕРНИЙ

Десятки років проходить, як православні українці в Джемейці, Н.Й., бажали побудувати собі храм Вожий. Та їх бажання дійшло тільки до того, що для служби Божої винаймали вони в греків церкву св. Димитрія. Майже 30 років тому відбулося останнє Богослуження в цьому храмі. Священиком тоді був о. Андрій Кущак. Він приїжджав на Богослуження.

При всіх людських зусиллях так і не можна було мати власного свого храму в Джемейці. Думки про свій храм лишилися, лишилися і неголосні молитви до Милосердного Бога про це. Час ішов і він робив своє, багато людей ходили до чужих церков, а ще більше їздили на Богослужения до сусідніх церков. Та виходу іншого не було. Ще мешкає тут одна православна бабуся, що 25 років тому сказала: „А я все думаю, що прийде час, що ми в Джемейці будемо мати свій храм Божий." Були такі, що тоді з молодої ще жінки сміялися. Та сміх на радість перемінився. З Божого благословення і з моря буває погода. Ми, мешканці Джемейки, можемо сміливо сказати всім правду, що наші молитви Бог вислухав. Маємо храм Божий в Джемейці. Не лише храм, а цілу Катедру. Той храм, що 35 років тому ми в ньому служили Службу Божу, і він був власністю греків, сьогодні український. Цей величезний і багатий храм св. Димитрія від нині є власністю Правлячого Єпископа Української Православної Церкви за межами України, Андрія. Того ж Андрія, що 35 років тому обслуговував нас, молився з нами, вінчав нас, хрестив нас. З Божої Милости о. Андрій став Єпископом Української Православної Церкви, як і з Божої Милости Єпископ Андрій матиме свою Катедру в Джемейці.

Радістю для всіх вірних УПЦ в Америці є те, що вони, маючи свого єпископа після смерти бл.п. Митрополита Богдана, мають і свій духовий центр. Катедра буде носити ім'я святого Андрія Первозванного. Тут відбуватимуться всі урочистості з днем пам'яті св. Апостола Андрія. Сюди привезуть з Єрусалиму св. Плащаницю Мазепи, для поклоніння. Тут буде частинка св. тіла Апостола Андрія. Тут буде Свято - Андріївський Храм, що зруйнований на Україні безбожниками.

Набуття цього Храму Божого і всієї посілости треба завдячувати старанню та фінансовим засобам Єпископа Андрія. В Катедрі і у всіх мешканевих приміщеннях почалися ремонти.

Владика Андрій підшукує кандидатів на священиків своєї катедри. При Катедрі мають бути дві Служби Божі: одна по англійськи, друга по українськи. При Катедрі має бути школа українознавства, релігії, видаватиметься двотижневий журнал „Український Вісник". Багато ділянок праці при цьому Божому Храмі має повстати. Буде розв'язана проблема притулку для старших осіб, бо мають заснувати дім для старших. Багато плянів має Владика. Він хоче організувати спільну поїздку до Єрусалиму. Відвідати свого святителя Вселенського Патріярха, підшукати і вивчити молодих кандидатів в священики в духовній семінарії св. Володимира. Та всі ці проблеми будуть рішені з Божою допомогою та нашими щирими молитвами до Нього. Всі ми дякуємо Милосерному Богові, що Він подав нам милість. Ми маємо де молитися. Маємо свій Храм Божий. Наші уповання на Бога не пройшли марно. Всі ми чекаємо на офіційне відкриття Катедри св. Андрія та на всі ті урочистості, що будуть з цим пов'язані.

Дякуємо Богові за Милосердя! Дякуємо Владиці Андрієві за любов до Бога і народу свого. Слава Богові на небі та мир серед людей.

Гр. Пархоменко
мешканець Джемейки

● В Англії підвищено ціну на газоліну у зв'язку з припиненням її довозу з Середнього Сходу. Американські нафтові компанії збільшили експорт газоліни до Західньої Европи. Гадають також, що газоліна з Іраку, що її іракський уряд дозволив експортувати, „за винятком до ЗДА, Британії і Західньої Німеччини", все одно буде доступна для всіх країн з допомогою посередників.

Отцим ділимось сумною вісткою з Рідними, Приятелями й Знайомими, що дня 2-го червня 1967 року упокоївся в Бозі, в м. Куритиба, Бразилія

бл. п.

ВОЛОДИМИР НАРОЖНЯК

колишній учасник Українських Визвольних Змагань і управитель молочарні „Маслосоюзу" в Немирові біля Львова в Україні. Проживши 76 років, він залишив у великій жалобі дружину Степанію, дочку Марусю і сина Мирона, що проживають в Україні.

Похоронні обряди відправив о. П. Лозовий, ЧСВВ, відпровадивши Покійного на Вічний Відпочинок на цвинтарі Аґва Верде у Куритибі, Парана в Бразилії.

Хай бразилійська земля буде Йому легкою!

ЙОГО ДРУЗІ З БРАЗИЛІЇ, ЗДА Й КАНАДИ

СЛУЖБА БОЖА ЗА СПОКІЙ ЙОГО ДУШІ

відбудеться на 40-ий день після Його смерти у середу, 12-го ЛИПНЯ 1967, в Українській Католицькій Церкві св. Верховних Апостолів ПЕТРА І ПАВЛА в КЛІВЛЕНДІ, Огайо.

ПОДЯКА

Волею Всевишнього Творця відійшов у вічність дня 9-го травня 1967 року у Вашингтоні, Д.К.

НАШ НАЙДОРОЖЧИЙ БАТЬКО І ДІДУСЬ

бл. п. Петро Задорецький

похорони якого відбулися 13-го травня в Ню Йорку.

У тяжких днях нашого безмежного горя та болю наша рідня та багато наших Друзів, Знайомих, Представників релігійних, національних і виховних Організацій та ширша Українська Громада поспішила нам із висловами співчуття і розради, за що складаємо всім щиру подяку.

Дякуємо всім, які так численно взяли участь в похоронних обрядах, складаючи свої пожертви на Заупокійні Служби Божі, квіти на домовину, та в імени нашого улюбленого Тата щиро зложені дари на релігійні, національні і виховні Інституції.

З глибини серця дякуємо всім Українцям у Вашингтоні за їхнє щире відношення до нашого Дорогенького Батька, як і за глибоку пошану, прощаючи свого „Сеньйора".

У Вашингтоні зокрема висловлюємо нашу щиросердечну вдячність та подяку Всеч. о. Данусяреві за відвідини в шпиталі, уділення Найсвятіших Тайн, відправлення Панахид, Служби Божої та прощальне слово в церкві. Рівнож Впр. о. ректорові К. Бердарові за відправлення Панахиди, в Всеч. о. І. Данилкові, пароохові церкви св. Григорія за відступлення церковної залі на відбуття Тризни; проф. Л. Добрянському, голові УККА, проф. Р. Смаль-Стоцькому, голові НТШ, та представникам місцевих організацій: УККА, Об'єднанню Українців м. Вашингтону, ПАВНА, 17 Відділові ООЧСУ, 78 Відділові СУА ім. О. Степанів, Провідіння, Українського Народного Союзу, Народної Помочі, Лицарям Колюмба за участь в Панахиді і Службі Божій та метрополітальній поліції за мотоциклеву ескорту під пам'ятник Шевченка, до церкви та на летовище. Рівнож сердечно дякуємо панам В. Ясінському, К. Бень, В. Маєвському, Т. Царикові, М. Данкевичові, П. Ґелеті, М. Коцеві і Т. Моторному за останню услугу відпровадження Дорогенького Батька до церкви.

Наша щира подяка п-ству Мирославі і Богданові Скаськовим, п. К. Беневі і В. Маєвському та всім другим, які приходили відвідувати та потішати нашого Тата в шпиталі.

Сердечно дякуємо п. м-грові Б. Скаськовому за ведення Тризни та за зворушливі слова, як також шановним промовцям: п-ні А. Шарко, проф. М. Кермилюкові, панам К. Беневі, Е. Скоцкові та М. Коцеві.

• • •

Нашу сердечну вдячність та подяку висловлюємо всім Українцям з Ню Йорку та околиці, які так численно взяли участь в похоронах нашого Найдорожчого Батька та разом з нами відпровадили на місце вічного спочинку.

Щиро дякуємо Всеч. о. К. Височайському за відправлення Панахиди та Всеч. о. В. Коваликові, ЧСВВ, за відправлення Служби Божої та відправу над могилою.

Найщирішу подяку складаємо Предсідникові і Членам Головного Уряду УНСоюзу, Редакції „Свободи", представникам Відділів 194, 204 і 361 УНСоюзу, Представникам Об'єднаного Комітету Українських Організацій міста Ню Йорку — Відділові УККА, Представникам Союзу Українських Купців та Підприємців, ОДВУ, ООЧСУ, Українського і Американського Червоного Хреста і Союзу Українок Америки.

Рівнож складаємо щиру подяку Приятелям і Бувшим Членам Товариства Родичів, Пласту, Січи, Гайдамаків, Поморян, Бібрки та учеників з Курсів Українознавства, які провадив наш Тато, та всім близьким і далеким Приятелям та Знайомим, які, як за життя, так і по смерти нашого Батька мали в своєму серці тепле місце для Нього.

Складаємо найсердечнішу подяку панам: д-рові Р. Гуглевичеві, д-рові Я. Падохові, д-рові В. Палідворові, д-рові В. Вишиваному, Р. Крупці та Г. Полчієві за прощальні промови над домовиною.

Немає слів, які можуть висловити нашу щиру вдячність д-рові М. Чубатому та панові Р. Костиці за їхню поміч при веденню Тризни за покійного нашого Тата.

Ще раз складаємо щиру подяку всім згаданим і незгаданим Приятелям нашого Дорогого Батька та нехай Господь Бог винагородить Вас своїми щедрими Ласками та Благословенням.

Діти:

ОЛЯ РИБАК
ВІРА ЛЕДЖЕР
ВОЛОДИМИР ЗАДОРЕЦЬКИЙ
з родинами.

Ділимося з Рідними і Знайомими сумною вісткою, що у вівторок 4-го липня 1967 р. помер несподівано на 55-му році життя

бл. п. ГРИГОРІЙ КАЛЬВА

родом з Тарасівки, пов. Збараж, Галичина, жив в Белмор, Л. Ай., член 361-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку.

ПАНАХИДА в П'ЯТНИЦЮ, 7-го липня, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Queens Funeral Home, 35-20 Broadway, Astoria, N.Y.

ПОХОРОН відбудеться в СУБОТУ, 8-го липня, о год. 9:30 рано з церкви Чесного Хреста, 30 вулиця і 31 евню в Асторії, на цвинтар Кальварія.

В глибокому смутку:
ФРАНЦІШКА КАЛЬВА — дружина
ІГОР ОСТАПЧУК — сестрінок з ріднею
БРАТ і СЕСТРА в Україні
та Родина в Америці й Канаді

СПОРТ

редагує В. СОХАН

ТЕНІСОВІ І ПЛАВАЦЬКІ ПЕРШОСТІ СУАСТ-СХІД НА СОЮЗІВЦІ

В суботу і неділю, 15-го і 16-го липня ц. р. на Союзівці відбудуться тенісові і плавацькі першості Союзу Українсько - Американських Товариств — Схід, що їх влаштовує з доручення СУАСТ-Схід Карпатський Лещетарський Клюб з Ню Йорку. В тенісових першостях в конкуренціях поодиноких гор змагатимуться в окремих групах чоловіки і жінки. В плавацьких змаганнях заповіджено ряд конкуренцій для чоловіків, жінок, юнаків, юначок та хлопців і дівчат.

— о —

РІЧНІ ЗБОРИ КОРПОРАЦІЇ „ТРИЗУБ"

У дні 24-го червня відбулися у Філядельфії Річні Збори Уділовців Корпорації „Тризуб". Збори відкрив голова Екзекутиви О. Яремко, після чого вибрано Президію Зборів у складі: І. Мазепа — предсідник та В. Корчинський — секретар.

Після відчитання протоколу із попередніх зборів слідували звіти уступаючої управи. Голова Ради Директорів І. Мазепа у свойому довшому, добре приготованому звіті з'ясував організаційні справи Корпорації, а зокрема її взаємини з Тов. „Тризуб". Він пригадав, що будинок і „бара", якими тепер завідує Тов. „Тризуб" були придбані прихильниками проф. ланки „Тризуба" для піддержки проф. дружини і ствердив, що фінансова допомога, що її проф. ланка одержувала в минулих роках і одержує сьогодні від Т-ва „Тризуб" є недостаточною, неспівмірною із зарібками „бари" і часто спізненою, що приносить проф. ланці поважні шкоди. Голова Ради Директорів висловив у свойому звіті думку, що у майбутньому голова Т-ва „Тризуб" повинен бути водночас головою Ради Директорів Корпорації „Тризуб", бо це наладнало б кращу співпрацю між обома організаціями.

Голова Екзекутиви О. Яремко звітував про трудноші, що їх „Тризуб" мав у цьому сезоні у зв'язку із постанням нових „бизнесових" Ліґ та ствердив, що мимо цього „Тризуб" мав багато реклями в англомовній пресі та радіо, зокрема ж після змагань із Данді.

Перший містоголова Екзекутиви і референт зовнішних зв'язків інж. Б. Сеник звітував про умову, що її „Тризуб" заключив із проф. дружиною із Бостону та про зміни, які відбуваються тепер в організаційній системі Американської Футбольної Ліґи. Він висловив думку, що „Тризуб" має добрі вигляди на майбутнє під умовою, що він буде йти із духом часу і пристосується до нових умовин. Інж. Сеник вказав на потребу заанґажування бодай одного платного працівника Екзекутиви Корпорації. Він повідомив теж Збори, що Ватсон, який мав оферту у висоті 8.000 дол. річно від одної з проф. дружин, відмовився і заявив, що хоче бути із „Тризубом" назавжди. Менаджер дружини Вол. Завадович звітував про змагання „Тризуба" у минулому сезоні і пригадав, що із виїмком змагань із „Ромою", дружина мала високі осяги, як у ліґових, так теж у змаганнях за чашу. Фінансовий звіт зложив, із причини відсутності касира, голова Контрольної Комісії Ю. Прокопишин. Фінансовий стан Корпорації виказує малу надвишку із цим, що під кінець року „Тризуб" одержить ще прибл. 6,000 дол. за уже проданих змагунів. Великою позицією по стороні приходів були 4.000 дол., які уже вплинули до каси Корпорації за продаж Бенітеза та Штубе (перша рата за цих змагунів). Переходячи до звіту Контрольної Комісії, Ю. Прокопишин ствердив, що діловодство Екзекутиви мало деякі недомагання, головно із причини відсутності постійного касира корпорації, але ніяких надужить Контрольна Комісія не ствердила.

Після уділення абсолюторії, що її Збори ухвалили одноголосно, слідував вибір нової Ради Директорів, що її вибрано у такому складі: Є. Зиблікевич, О. Яремко, Я. Татомир, Р. Савчак, Є. Труш,, М. Кічуга, С. Мазурок, В. Корчинський, Я. Кухтин, С. Іськів, І. Васюрко, С. Бриндзей, О. Ортинський, П. Тарнавський, М. Коженьовський, М. Викрикач, Ю. Прокопишин, М. Юрчак, А. Гаврилів, І. Дикий, Б. Сеник, І. Мазепа, М. Субтельний, Б. Ощипко, А. Білик, Р. Кос, В. Сімків, Р. Завадович та О. Дячок. Згідно зі статутом Корпорації Рада Дикректорів вибере з поміж себе на свойому першому засіданні Президію, Екзекутиву та Контрольну Комісію. Вузькі рямці цього допису не дають можливості для передання широкої дискусії, яка розвинулася після вибору Ради Директорів, та слід подати, що на внесок О. Яремка Збори вибрали фільмового актора Дж. Паленса (Палагнюка) почесним членом „Тризуба".

Я. Татомир

— о —

ЛІКВІДАЦІЙНІ ЗБОРИ ЮВІЛЕЙНОГО КОМІТЕТУ УСТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ"

Ліквідаційні збори Ювілейного К-ту УСТ „Ч. Січ" відбулися після вісм-місячного існування , дня 26-го червня в новонабутому домі Т-ва, при Сенфорд Евню. Ювілейний Комітет УСТ „Ч. Січ" за цей короткий час виконав з успіхом велику працю, за яку усім його членам належиться велике признання.

Згідно зі звітами президії: голови М. Стебельського, секретаря проф. Б. Стефановича касира Б. Сольчаника і голови Контр. Комісії — проф. М. Завицького, Ювілейний К-тет вив'язався із своїх завдань, завдяки гармонійні співпраці усіх членів та завдяки великому ентузіязмові, з якими приступили до праці поодинокі приятелі української молоді і українського спорту.

Згідно з наміченою програмою Ювілейного К-ту, відбувся цілий ряд відповідних спортових імпрез, з яких слід згадати: 1. Відбиванковий турнір чоловічих дружин за чашу д-р Вірщука, 2. Шахова симультана, переможці якої отримали нагороди в формі цінних шахових книжок, зафундовані Ювілейним К-том, 3. спортовий день „Ч. Січі", в кому відбулося четверо футбольних змагань: доросту „Ч. Січі" — УСК-у Н. Й., аматорів „Ч. Січі" — „Дніпро" Балтімор, за трофей Є. Чижовича і олдбоїв „Ч. Січі"— СТ „Україна" Торонто за трофей 214-го відділу УНСоюзу. В цьому спортовому дні взяв теж участь посадник міста Мєплвуду — Едвард Гюм. Найбільш імпозантною точкою ювілейних святкувань був Ювілейний Бенкет, що відбувся в телі Есекс-Гавс в Нюарку дня 18-го лютого 1967. Понад 200 учасників, членів, спортовців, прихильників і гостей, представників українських, американських і іншо-національних, громадських і спортових організацій, були свідками кульмінаційної точки свята, коли посадник м. Нюарку, кол. конґресмен, дост. Гю Адоніціо, перед своєю дуже прихильною до українців промовою, відзначив заслужене УСТ „Ч. Січ" золотим ключем міста, що його вручив голові Т-ва Б. Підлуському. Під час бенкету відбулася мистецька програма і виставка здобутих спортовими ланками Т-ва чаш, трофеїв і видань „Ч. Січі".

Ювілейний К-тет постарався про видання „Пропам'ятної книги УСТ „Ч. Січ", що її зредаґував пресовий відділ К-ту на чолі з ред. В. Качмарем. Крім цього видано летючки, афіші, запрошення і квитки вступу на бенкет, та ювілейні грамоти.

Згідно із звітом касира Б. Сольчаника, загальний фінансовий оборот Юв. К-ту становив 3,936.50 дол. Розходів було 3,600.92. Чистий прихід 335.58, збори призначили: 255.58 на віднову спортової домівки і 80 дол., на біжучі потреби футбольної ланки. Звіт К. Комісії відчитав голова проф. М. Завицький, Контрольна Комісія ствердила, що загальне діловотство Ювіл. К-ту було ведене взірцево. Особливо взірцево і точно були ведені: касова і протокольна книги. На внесок голови Контрольної Комісії збори з особливим признанням для, голови М. Стебельського, касира Б. Сольчаника і секретара проф. Б. Стефановича, уділили цілому Ювілейному Комітетові абсолюторію. Подякою уступаючого голови усім членам К-ту закінчилися ці ліквідаційні Збори Юв. К-ту УСТ „Ч. Січ".

О. Твардовський

Існують чи не існують „літаючі тарілки"? Гаврило Козора, мешканець містечка Ню Кастел в Пенсильвенії, виїхав з своїм малим сином за місто і, бавлячись з хлопцем, нагло побачив „Невідомий Літаючий Об'єкт" та відфотографував його, що й видно на цій фотознімці вгорі. Козора твердить, що „об'єкт" мав прибзлизно 60 стіп у перекрою.

Дітройт, Міш.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ УККА

В неділю, дня 23-го квітня 1967 р. 4 години по полудні, відбулися в залі українсько-Американського Осередка Загальні Збори Метрополітального Відділу УККА при участи 80 представників місцевих організацій і платників національного датку.

Збори відкрив голова, інж. Василь Колодчин, проводив зборами д-р Василь Шкудор, секретарював мґр. Франц Липецький.

Після відчитання протоколу з попередніх загальних зборів, звітів голови, членів Екзекутиви і голови Контрольної Комісії, дискусії над звітами і уділення абсолюторії уступаючій Екзекутиві і Управі вибрано одноголосно нову Екзекутиву і Управу в такому складі: інж. Василь Колодчин — голова; Анастазія Вокер — заст. голови; інж. Микола Кунинський — заст. голови і фін. рефер.; мґр. Франц Липецький — прот. секр. і прес референт.; Василь Паліж — кореcп. секр.; д-р Богдан Лончина — шк. реф.; проф. Степан Віхар — реф. зовн. зв'язків; інж. Евген Кордуба — імпрез реф.; Дмитро Федорко реф. нац. датку; Ярослав Базюк — господ. реф. Члени Управи: Володимир Борискевич, інж. Ярослав Варивода, інж. Роман Воробкевич, Володимир Дідик, інж. Володимир Дигдало, Анна Наконечна, д-р Володимир Прокопович, Ярослав Татух, д-р Василь Шкурат і Петро Трепет. Контрольна Комісія: Ред. Михайло Бажанський, проф. Василь Білинський, Петро Майсюра, Роман Татарський д-р Іван Янчишин. Товариський Суд: д-р Денис Квітковський, ред. Володимир Несторович, проф. Пилип Гайда.

Ф. Ли - кий

„РАДЯНСЬКА УКРАЇНА" ДАЛІ Б'Є В МОСКОВСЬКИЙ БУБОН

У числі з 24 липня того „офіціозу" ЦККПУ надруковано на 1-ій сторінці жирним шрифтом повідомлення, з якого мільйони українців в УССР вперше довідались про те, що „Український народ, як і всі радянські люди, одностайно схвалює і повністю підтримує постанову червневого Пленуму ЦУ КПРС „Про політику Радянського Союзу в зв'язку з аґресією Ізраїлю на Близькому Сході". На багатолюдних мітингах, які проходять в містах і селах республіки, робітники, колгоспники, представники трудової інтелігенції говорять, що робота і рішення Пленуму є новим яскравим підтвердженням правоти мудрої ленінської внутрішньої і зовнішньої політики партії."

В АМЕРИЦІ И У СВІТІ

ЗМЕНШЕННЯ МОЖЛИВИХ ВИДАТКІВ СОЦІЯЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ рекомендує конґресова Комісія способ в і засобів. Комісія на закритих сесіях мала вирішити рекомендацію з одного боку для обмеження підвишки вкладок на соціяльне забезпечення, а з другого боку також обмеження підвишки виплат в програмах для старших віком, залишених членів родини та у випадках непрацездатности.

У СТОЛИЦІ БІРМИ РАНҐУНІ 500 СТУДЕНТІВ спалили публічно ляльку Мао Тсе-тунґа, влаштувавши нову антикитайську демонстрацію. В минулому тижні один китайський комуніст згинув під час протикитайських заворушень в Ранґуні. Його тіло перевезено до Пейпінґу, де на летовище вийшли Чу Ен-лай і інші комуно-китайські „достойники" з жалібними пов'язками на раменах.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

СУБОТА, 8-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

НЮ ЙОРК, Н.Й. — Піврічні збори Б-та св. Володимира, Відд. 130 о год. 8-ій веч. у приміщенні Українських Католицьких Ветеранів при 33 Іст 7-ма вулиця. На порядку нарад: звіти Управи і Контр. Комісії. — І. Малець, секр.

НЕДІЛЯ, 9-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

БАЛТИМОР, Мд. — Місячні збори Б-ва Пресвятої Тройці, Відд. 320, о год. 1:30 по пол. в Укр. Горож. Клюбі при 3101 O'Donnell St. Проситься членів прибути та вирівняти свої вкладки. — Д. Пісецький, предс.; Іван Малько, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Піврічні збори Т-ва Сокіл, Відд. 336, о год. 1-ій по пол. в УНДомі при Вест 14-ій вул. На порядку нарад: звіти Управи і Контр. Комісії. Просимо членів прийти на збори, вирівняти свої вкладки і забрати свою дивіденду. — Гр. Степанек, предс., Гр. Кісіль, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Місячні збори Т-ва „Любов", Відд. 45, від 11:30 до 1:30 год. по пол. в домі УАГорожан при 847 Френклін вул. Просимо членів вирівняти вкладки і забрати свої дивідендові чеки. — Управа.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Побір вкладок від членів Т-ва Дністер, Відд. 430, в приміщенню Клюбу „Тризуб" від 1-ої до 3-ої год. по пол. В неділю, 16-го липня в Укр. Клюбі при Френклін вул, і в суботу, 29-го липня в Укр. Клюбі при 23-ій вул. від год. 7:30 до 9:30 веч. Члени, які виїжджають з Філядельфії на вакації, можуть вплачувати свої вкладки чеками, або моні ордерами, висилаючи їх на адресу нашого Відділу: 864 N. 21st Street, Philadelphia, Pa. 19130. За Управу Відділу — О. Бакай.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. — Збори Т-ва „Єдність", Відд. 163, в Домі Горожан, 847 N. Franklin St., о год. 12-ій вполудне. Прошу прийти, вирівняти свої залеглости та відібрати дивідендові чеки. — С. Филик, фін. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Місячні збори Б-ва св. апп. Петра і Павла, Відд. 102, зараз по Службі Божій, о год. 11-ій ранку, в церковній залі св. Йосафата при 5720 State Rd. Просимо членів прибути та відібрати свої чеки дивіденди. — М. Бобечко, секр.

СУБОТА, 15-го ЛИПНЯ, 1967 р.:

НЮАРК, Н.Дж. — Місячні збори Відділу 219 від 7:00 до 8:00 год. веч. в приміщенні при 675 So. 19th Street, Newark, N.J. Просимо членів відібрати свої чеки дивіденди і вирівняти свої залеглі вкладки. — М. Юров, секр.

ТАРЗАН, Ч. 5836. Тарзан пробує!

Незабаром танок смерти скінчився ... Та коли надбережні скакунці звернулися до своїх в'язнів, Тарзан шепнув схвильовано. — Маю плян!

Він швидко, конвульсійно скрученими пальцями пальцями, сягнув в середину наплечника Коді ...

Він гукнув. — З оцим ми можемо мати шанси!